

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **kpt. Bc. M. Š.**, zast. JUDr. Jiřím Novákem, se sídlem Na Strži 2102/61a, Praha 4, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2022, č. j. PPR-14462-6/ČJ-2022-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 15 Ad 6/2022-58.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **4114 Kč** k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jiřího Nováka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem správního řízení bylo posouzení žádosti o doplatek služebního příjmu žalobce. Žalobci byl v období od 24. 5. 2017 do 3. 5. 2018 přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“). Žalobce je přesvědčen, že v předmětném období naplnil znaky pro přiznání zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, neboť žalobcův výkon služby odpovídal směnnému režimu služby dle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Žalobci měl být přiznán základní tarif s ohledem na § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 2. 2022, č. j. PYRO-508-11/ČJ-2021-9400KR, služební funkcionář rozhodl o žádosti žalobce ze dne 24. 5. 2017 o doplatek služebního příjmu (dále „žádost“) tak, že výrokem I. zamítl žádost o doplatek služebního

příjmu za období od 24. 5. 2017 do 3. 5. 2018 z důvodu promlčení podle § 206 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 téhož zákona činí 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula dnem 4. 5. 2021 (dnem doručení žádosti); výrokem II. zamítl žádost o doplatek služebního příjmu, neboť systém výkonu služby expozitury Brno, odboru munice Pyrotechnické služby Policie ČR nenaplnuje zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu; výrokem III. přiznal nárok na doplatek služebního příjmu v rámci období od 4. 5. 2018 za měsíc duben 2019, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích naplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu v celkové výši 6102 Kč; výrokem IV. zamítl nárok na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 4. 5. 2018 za měsíce květen až prosinec roku 2018, leden až březen roku 2019, květen až prosinec roku 2019 a leden až září roku 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplnoval zákonné podmínky směnného režimu služby, takže s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % není validní, a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.

[3] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví (dále „rozhodnutí žalovaného“) změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí tak, že nahradil slova „doručené dne 4. 5. 2021 ve věci návrhu na zahájení řízení dle ustanovení § 178 zákona, ve věci žádosti o doplatek služebního příjmu“ slovy „ve věci žádosti o doplatek služebního příjmu doručené dne 4. 5. 2021“. Dále změnil část výroků II. a IV. prvostupňového rozhodnutí tak, že ve výroku II. nahradil slova „žádost o doplatek služebního příjmu, neboť systém výkonu služby“ slovy „žádost o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž je rozhodnuto výrokem v bodu č. I, III a IV, neboť systém výkonu služby“, a ve výroku IV. nahradil slova „srpen 2020 a září 2020, kdy byl účastníkovi“ slovy „srpen 2020, září 2020 a říjen 2020, kdy byl účastníkovi“.

[4] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“).

[5] Městský soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud žalovanému vytkl, že se dostatečně nezabýval samotným výkonem služební pohotovosti žalobce a pouze se omezil na zhodnocení rozdílů mezi institutem služební pohotovosti a dobou služby. Žalovaný v podstatě setrval na prostém vyložení obecných tezí k dotčeným institutům a identifikaci jejich rozdílů tak, jak jsou uvedeny v zákoně o služebním poměru, aniž by vzal v potaz žalobcovy námitky.

[6] Žalovaný dle městského soudu nepochopil podstatu sporu, což plyne například z jeho trvání na nepřenositelnosti závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu nebo závěrů z rozsudku SDEU ze dne 21. 2. 2018 ve věci *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak* (C-

pokračování

518/15) na daný případ. U rozsudku SDEU ve věci C-518/15 žalovaný dostatečně neodůvodnil nepřiléhavost judikatury na předmětný spor a setrval pouze u obecného hodnocení zákonné úpravy.

[7] Žalovaný posuzoval žádost pouze z formálního hlediska a zcela opominul hledisko materiální. Městský soud uzavřel, že žalovaný neposuzoval, zda faktický průběh služby a služební pohotovosti u odboru munice Pyrotechnické služby byl v souladu s podmínkami zákona o služebním poměru.

[8] Nad rámec uvedeného městský soud konstatoval, že žalovaný zatížil rozhodnutí žalovaného vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[9] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem uvedeným v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl tak, že ve výroku I. prvostupňové rozhodnutí zrušil a výrokiem II. zrušil rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[10] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozhodnutí kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., požaduje jej zrušit v celém rozsahu a věc vrátit k dalšímu řízení městskému soudu.

[11] Stěžovatel rozporuje zejména body 61. až 75. napadeného rozhodnutí. V těch se městský soud zabýval naplněním zákonných podmínek nařizování služební pohotovosti a charakterem činností vykonávaných ve služební pohotovosti. Stěžovatel míní, že městský soud v uvedených bodech napadeného rozhodnutí vycházel z nepřiléhavé, nepříhodné a rozporné judikatury.

[12] Stěžovatel se shoduje s žalobcem, že v době služební pohotovosti byl žalobce k výkonu služby pouze připraven, tj. žádnou službu nekonal. Stěžovatel však nesouhlasí s tím, že se v případě služební pohotovosti jedná o stejnou obsahovou náplň práce jako v případě výkonu služby. Předmětem řízení, který vymezil žalobce, je otázka naplnění zákonných podmínek směnného režimu, nikoliv zkoumání služební pohotovosti.

[13] Podle stěžovatele žalobce nedoložil ani neprokázal, že v době nařízení služební pohotovosti musel nějakou činnost konat nebo že mu byl nařízen služební úkol. Na tom podle stěžovatele nic nemění, že žalobce opakovaně uvádí, že po dobu služební pohotovosti musel být na pozoru, zda nebude povolán k službě.

[14] Rozdíl služební pohotovosti oproti době služby je v tom, že službu vykonávají příslušníci na služebně. V případě služební pohotovosti tomu tak není. Stěžovatel míní, že pojmovým znakem služební pohotovosti mimo služebnu je to, že příslušník nevykonává službu, ale je pouze k jejímu případnému výkonu připraven.

[15] Stěžovatel namítá, že se řádně a srozumitelně vypořádal s námitkami vznesenými žalobcem a nesouhlasí s názorem městského soudu v bodě 62. napadeného rozsudku.

Městský soud se dopustil nezákonnosti, neboť žalovaného zavázal svým rozhodnutím k tomu, aby posoudil naplnění zákonných podmínek nařizování služební pohotovosti a charakter činností vykonávaných příslušníky v rámci služební pohotovosti. Dle stěžovatele je posouzení této otázky nesmyslné pro předmět sporu. Služební pohotovost nemůže tvořit směnný režim služby.

[16] Stěžovatel brojí i proti bodu 63. napadeného rozhodnutí, ve kterém městský soud poukazuje na to, že stěžovatel mohl vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu ohledně institutu služební pohotovosti a jeho rozlišení od výkonu služby v kontextu zákona o vojácích z povolání. V bodě 72. napadeného rozhodnutí se městský soud podrobněji věnuje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1 As 247/2021-40. K tomu stěžovatel namítá, že městský soud zcela opominul, že zákon o služebním poměru určuje jiné podmínky pro nařízení služební pohotovosti než zákon o vojácích z povolání. Městský soud došel k nesprávným závěrům na základě zcela nepřiléhavé judikatury. Služební zákon obsahuje komplexní úpravu týkající se nařizování služebních pohotovostí a specifickou úpravu obsahuje i zákon o vojácích z povolání. Jedním z rozdílů zákonných podmínek je například to, že v případě zákona o vojácích z povolání se vyžaduje při nařízení služební pohotovosti vážný zájem.

[17] Stěžovatel upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09, podle něhož je nezbytné odlišit specifika služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů a s tím související odlišné pojetí jednotlivých institutů. V nálezu šlo o rozdíl služební pohotovosti podle zákona o služebním poměru a zákoníku práce. Městský soud instituty neodlišil.

[18] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem ani v tom, že pro posouzení služební pohotovosti není podstatné místo držení služební pohotovosti. Podle stěžovatele městský soud bagatelizaci místa držení služební pohotovosti nijak neodůvodnil, i když obě zmíněné zákonné úpravy tuto okolnost výslovně odlišují. Například § 126 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru určuje značný rozdíl ve výši odměny za služební pohotovost na služebně a mimo služebnu. Zákon o vojácích upravuje místo držení služební pohotovosti v § 30 odst. 3 předmětného zákona.

[19] Předložená judikatura Nejvyššího správního soudu se podle stěžovatele týkala jiné zákonné úpravy, zcela odlišné od zákona o služebním poměru. Navíc se v předmětných rozsudcích Nejvyšší správní soud vůbec k směnnému režimu nevyjadřoval.

[20] Žalobce ani nenamítal, že by v době pohotovosti měl být odměněn za službu přesčas, že by byl překročen základní fond doby služby či že by místo odměny za služební pohotovost měl být odměněn jako za výkon služby, a vzhledem k tomu se touto argumentací stěžovatel ani nezabýval.

[21] Nad rámec uvedeného žalovaný napadá i body 49., 56., 59. a 60. napadeného rozhodnutí. V předmětných bodech městský soud podle stěžovatele dezinterpretuje jeho argumentaci.

pokračování

[22] Stěžovatel se zabýval nejenom formálními podmínkami, ale i materiální stránkou směnného režimu služby. Tvrzení městského soudu, že tomu tak nebylo, jsou nepravdivá. Stěžovatelem byl detailně posouzen faktický výkon služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby žalobce. Služba byla konána v jednosměnném režimu při nerovnoměrném rozvržení doby služby.

[23] Ani tvrzení městského soudu, že stěžovatel vychází z toho, že závěr o směnném charakteru provozu není závislý na interpretaci žalobcem vykonávané činnosti po dobu nařízené služební pohotovosti, neobstojí. Z rozhodnutí žalovaného jasně plyne, že služební pohotovost držená žalobcem v místě jeho bydliště je pro směnný režim zcela irelevantní a nemůže být jeho součástí.

[24] Stěžovatel napadá i bod 56. napadeného rozhodnutí. Městský soud uvádí, že žalobce zcela jasně poukazoval na to, že služební pohotovost mu byla nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu a že byla obsahově shodná s náplní běžného výkonu služby. Soud ale podle stěžovatele opomenul, že z žádosti a z tvrzení žalobce jasně plyne, že považuje za povinnost reagovat na „pokyn zaměstnavatele“ a dostavit se do místa případného výkonu služby. Žalobce pouze reaguje na oznámení, a to o dostavení se do daného místa výkonu služby přesčas. To je popis okolností institutu služební pohotovosti. Městský soud však svojí argumentací popírá náplň služební pohotovosti, jak ji předpokládá zákon.

[25] Stěžovatel opakuje, že ze služební pohotovosti nelze činit výkon služby a ani ji nelze započítávat do směnného režimu služby. Nadto žalobce celou dobu nepříjemně zaměňuje instituty služební pohotovosti, výkonu služby a směnného režimu.

[26] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu vycházejícím z tvrzení žalobce, že příslušníkům expozitury Brno, odboru munice Pyrotechnické služby Policie ČR je v době služební pohotovosti nařizována činnost, jež je právě hlavní náplní uvedených služeb. Stěžovatel namítá, že pokud byl v době služební pohotovosti žalobci nařízen výkon služby, jednalo se o službu přesčas. I z těchto tvrzení pak plyne, že žalobce byl v průběhu držení služební pohotovosti pouze připraven na výkon služby. Pokud mu v rámci nařízené služební pohotovosti byl nařízen výkon služby přesčas, náležel mu za to služební příjem v souladu s § 126 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[27] Stěžovatel neobstaral podklady, na jejichž základě by bylo možno uvažovat o faktické povaze držení služební pohotovosti, a to z důvodu ne hospodárnosti a nadbytečnosti. Opakuje, že mu nepřísluší zasahovat do soukromí žalobce. Stěžovatel míní, že skutkový stav zjistil bez důvodných pochybností a že podklady pro rozhodnutí byly obstarány v dostatečném rozsahu.

[28] Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně právně posoudil otázku, která je vlastní podstatou řízení, protože mu uložil posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce v dotčeném období, zda byl tento postup v souladu se zákonem o služebním poměru a jaký byl charakter činností vykonávaných v době nařízené služební pohotovosti.

[29] Dále stěžovatel namítá, že městský soud překročil dispoziční zásadu, když pozměnil argumentaci žalobce, která nevychází z jeho žádosti ani odvolání proti rozhodnutí žalovaného.

[30] Žalobce ve vyjádření ze dne 26. 5. 2023 uvádí, že pro kasační stížnost je příznačné to, co bylo problémem od začátku správního řízení. Stěžovatel stále klade důraz na doslovné znění zákona (formální stránku), aniž by byl ochoten věcně zkoumat povahu uplatněného nároku a aplikovat na skutkový stav relevantní právní úpravu.

[31] Žalobce nesouhlasí s argumentací stěžovatele na str. 3. kasační stížnosti, která se týká bodu 49. napadeného rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že městský soud správně vyhodnotil průběh řízení a základ argumentace stěžovatele. Žalobce od zahájení řízení argumentuje stále neměnně, když tvrdí, že systém výkonu služby v rámci expozitury Brno, odboru munice Pyrotechnické služby Policie ČR vykazuje prvky vícesměnného režimu služby. Výkon služby byl v rozhodném období rozvržen tak, že byla zajištěna služba nepřetržitě, včetně víkendů a svátků.

[32] O tom, že služební pohotovost nahrazovala nepřetržitý provoz, svědčí, že žalobce měl nejpozději do 15 minut od prvotního kontaktu se služebním funkcionářem zahájit přesun na místo zákroku. Zde vykonával obdobné úkoly, které plnil v rámci výkonu služby. Služební pohotovost opakovaně navazovala na výkon služby. Ve své podstatě se tak jednalo o další směnu.

[33] Z textu kasační stížnosti, zejména na str. 3, je zřejmé, že stěžovatelovým jediným kritériem pro rozlišení, zda žalobce vykonával v rámci služební pohotovosti službu, či nikoliv, je dikce zákona. Stěžovatel totiž vychází z toho, že nelze vykonávat službu a služební pohotovost naráz. Tudíž buď žalobce vykonával službu, nebo držel služební pohotovost, anebo v rámci služební pohotovosti vykonával přesčas. Podle žalobce však nařízením služební pohotovosti je a byl zajišťován nepřetržitý provoz. Služební pohotovost byla nařizována každý den, bez ohledu na to, zda byl pracovní týden, nebo den odpočinku.

[34] Podle žalobce je stěžovatelův přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle ní je služební pohotovost institut pro pokrytí nahodilých, ne zcela předvídatelných událostí. Nikoli k pokrytí pravidelné činnosti. Lze jí využívat jen v nezbytně nutné míře.

[35] Žalobce souhlasí s městským soudem i v tom, že prvostupňový orgán ani žalovaný se ve svých rozhodnutích nevypořádali s judikaturou Nejvyššího správního soudu. „Důležitý zájem služby“ již byl objasněn v jeho rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126. Ačkoliv Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku pracuje s důležitým zájmem služby v souvislosti s nařizováním přescasu, nelze předpokládat, že jiný význam bude mít u nařízení služební pohotovosti. V rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k pojmu „výjimečnost“ služby přesčas. Ta je zmiňována v jeho judikatuře opakovaně.

[36] Fakt, že služební pohotovost lze nařídít pouze výjimečně a v důležitém zájmu služby, jednoznačně potvrzuje Metodické doporučení vedoucího odboru personálního Policejního

pokračování

prezidia České republiky ze dne 2. 1. 2018, Zásady rozvrhování doby služby, č. j. PPR-347-1/ČJ-2018-990760, které žalovaný připojil ke svému vyjádření. Z čl. 17 odst. 1 a odst. 2 doporučení plyne, že služební funkcionáři Pyrotechnické služby postupují při nařizování služební pohotovosti v rozporu se zákonem i s interními pravidly Policejního prezidia České republiky. Podle doporučení lze služební pohotovost skutečně nařídít pouze ve výjimečných případech, a nikoliv ji nahrazovat druhou směnu. Příslušník je povinen vykonávat služební pohotovost v místě určeném vedoucím příslušníkem. Podle žalobce pro rozdělení směn neexistoval žádný legitimní důvod; ze strany služebně nadřízených orgánů se jednalo o snahu o obcházení zákona.

[37] Rozsudek SDEU ve věci *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak* (C-518/15) je podle žalobce pro věc významný. SDEU činí rozdíl mezi pohotovostí, v rámci které je službu konající toliko povinen být zastižitelný, bez nutnosti se dostavit na pracoviště, a pohotovostí, v rámci které je službu konající povinen reagovat na povolání nadřízeného a do určité doby se dostavit na místo určené nadřízeným. Žalobce míní, že povinnost služby konajícího zahájit do 15 minut od prvotního kontaktu se služebním funkcionářem přesun na místo zákroku je, i v intencích judikatury SDEU, vlastní výkonu služby, resp. směnnému režimu. V souvislosti s rozsudkem SDEU stěžovatel zdůrazňuje, že se nedotýká otázky odměňování pracovníků. To ale žalobce nerozporoval.

[38] Podle žalobce stěžovatel na jeho argumenty od samého počátku řízení vůbec nereaguje, ač musí prokázat, že služební pohotovost není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než připouští platná právní úprava (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126). S přenesením důkazního břemene na stěžovatele pak souvisí i řádné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel měl náležitě odůvodnit své postupy a řádně zdokumentovat, z jakých podkladů vycházel při svém rozhodování.

[39] Žalobce poukazuje i na to, že stěžovatel dosud do spisu nezaložil úplný přehled všech vykazovaných hodin služby žalobce v rámci systému EKIS. Stěžovatel se spokojil s omezeným přehledem hodin výkonu služby, event. služby přesčas. Žalobce tedy souhlasí s městským soudem v tom, že stěžovatel neprokázal, že služební pohotovost není z jejich strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští právní úprava. Teprve překrytí plánů služeb pyrotechniků ukazuje, že cílem plánování základní doby služby a služební pohotovosti je 100% pokrytí všech dní každého kalendářního měsíce.

[40] Dle žalobce na str. 6 kasační stížnosti stěžovatel popřel veškerou svou argumentaci a potvrdil důvodnost uplatněného nároku. Stěžovatel sám uvedl, že v době výkonu služby je žalobce povinen čekat na prvotní kontakt se služebním funkcionářem a následně zahájit přesun na místo zákroku. Tato náplň je však identická s náplní, kterou vykonává žalobce při výkonu služby.

[41] Podle žalobce stěžovatel nepřipadně odmítá použitelnost judikatury Nejvyššího správního soudu, poukazuje-li na to, že se týká zákona o vojácích, který má vlastní úpravu služební pohotovosti, stejně jako zákon o služebním poměru. Podle žalobce jsou podmínky nařízení služební pohotovosti podle zákona o služebním poměru přísnější, neboť služební funkcionář musí zvažovat ještě i to, zda je výjimečně splněn předpoklad výkonu služby

přesčas. Pokud tedy Nejvyšší správní soud ve své judikatuře shledal, že podmínky nebyly naplněny při zohlednění jednoho kritéria, tím spíše nebudou naplněny při zohlednění více kritérií.

[42] Žalobce nesouhlasí ani s tím, že služební pohotovost držená v místě výkonu služby je materiálně zcela jinou pohotovostí, než je-li držena mimo služebnu na jiném místě. Tento závěr neobstojí z několika důvodů. Jednak je náplň služby a služební pohotovosti obsahově stejná. V obou případech má příslušník povinnost použít pro výkon služby přesčas služební vozidlo, které je vybaveno stanovenými technickými prostředky; vozidlo musí žalobce parkovat na rozkazem určené adrese (buď v místě bydliště žalobce, nebo v areálu Policie ČR, Územního odboru Břeclav). To ovšem znamená, že žalobce se nesmí v době služební pohotovosti vzdálit z místa parkování služebního vozidla dále, než aby byl schopen dodržet zahájení přesunu na místo zásah do 15 minut od prvotního kontaktu se služebním funkcionářem.

[43] Žalobce na podporu svých tvrzení předložil čtyři soubory s přehledem plánů služeb za roky 2018 až 2021, nařízení služební pohotovosti od ledna 2018 do května 2021 a záznamy z podpisové knihy za leden 2018 až květen 2021.

[44] Žalobce se ztotožňuje se závěry městského soudu v bodě 60. napadeného rozhodnutí. Celou dobu argumentoval, že bytí je služební pohotovost formálně institutem odlišným od výkonu služby a z hlediska zákona o služebním poměru se formálně o výkon služby nejedná, byl v jeho případě služební pohotovostí fakticky výkon služby nahrazován. S ohledem na konkrétní okolnosti upozorňuje, že na držení služební pohotovosti se z pohledu materiálního dá nahlížet jako na výkon služby. Stěžovatel se, jak uvádí městský soud, s touto argumentací nevypořádal a pouze setrval na obecných závěrech plynoucích ze zákona.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[45] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[46] Kasační stížnost **není důvodná** (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[47] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Z napadeného rozhodnutí zřetelně plyne, z jakého důvodu městský soud rozhodnul o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[48] Stěžovatelova námitka, že městský soud v napadeném rozhodnutí popřel povinnost odlišovat mezi služební pohotovostí stanovenou v místě výkonu služby nebo na jiném místě podle zákona o vojácích z povolání, není důvodná. Tento závěr dovodil z odůvodnění pouze stěžovatel. Městský soud se k místu výkonu služby vyjádřil například v bodě 56. napadeného rozhodnutí, ve kterém pouze osvětlil, co je zřejmé z odůvodnění žalobcovy žádosti. Soud uvedl, že *„skutečnost, že žalobce dobu služby se služební pohotovostí nezaměňoval, nýbrž si byl vědom rozdílu mezi těmito dvěma instituty, je pak zcela zřejmá i z toho, že zdůraznil, že pro přiznání zvýšeného tarifního příjmu jsou podstatná jiná hlediska než místo výkonu služby (tj. že okolnost, že služební pohotovost je vykonávána mimo pracoviště, není s ohledem na obsahovou náplň a pravidelné nařizování služební pohotovosti dle jeho přesvědčení rozhodná)“*. Městský soud tedy neučinil závěr tvrzený stěžovatelem.

[49] Stěžovatel dále dovozuje ze závěrů městského soudu o přiléhavosti žalobcem doložené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se zákona o vojácích z povolání, že městský soud nepovažuje za důležitou podmínku místa výkonu služby mimo pracoviště. Městský soud však v bodě 72. napadeného rozhodnutí zavázal stěžovatele v rámci nového posouzení *„zohlednit závěry, jež k obdobným otázkám ve své rozhodovací praxi zaujaly správní soudy“*. V bodě 73. napadeného rozhodnutí pak městský soud uvádí, že *„si je vědom toho, že uvedené závěry kasací soud vyslovil ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o vojácích, samotná tato okolnost však nemůže být důvodem, pro který by bylo možné odmítnout jejich přenositelnost na žalobcův případ“*. Městský soud tedy netvrdí, že předmětná judikatura na daný případ zcela dopadá, nýbrž nabádá stěžovatele k řádnému odůvodnění nepřiléhavosti nebo přiléhavosti a zohlednění judikатурních závěrů.

[50] Městský soud tedy požadavkům přezkoumatelnosti dostál, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak uvedl ve výroku rozhodnutí.

[51] V posuzované věci žalobce uplatňoval nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobce tvrdí, že ačkoliv formálně držel služební pohotovost, jednalo se fakticky o výkon vícesměnného režimu, takže mu náleží zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %. Zdůrazňuje, že stěžovatelem nebyly posouzeny všechny aspekty plánu služeb, zejména z materiálního hlediska.

[52] Stěžovatel naopak tvrdí, že žalobce držel služební pohotovost, přičemž pokud je povolán v rámci služební pohotovosti k výkonu služby, jedná se o práci přesčas, nikoliv o směnný režim.

[53] Rozvržení doby služby upravuje § 53 zákona o služebním poměru. Stanoví, že *doba služby se rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.*

[54] Podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru za *dvousměnný nebo třísměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.*

[55] Dle § 62 odst. 1 zákona o služebním poměru lze příslušníkovi *nařídít služební pohotovost v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas.* Podle odst. 2 uvedeného paragrafu *služební pohotovost vykonává příslušník mimo dobu služby na služebně určené služebním funkcionářem nebo mimo ni v místě trvalého pobytu (ubytování) nebo na jiném místě určeném služebním funkcionářem na žádost příslušníka.*

[56] Pokud je v rámci služební pohotovosti příslušník povolán k výkonu služby, pohlíží se na její výkon jako na službu přesčas. Podle § 54 služebního zákona je za službu přesčas považována *služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn.* Podmínkou pro nařízení služby přesčas je splnění důležitého zájmu služby (§ 54 odst. 2 zákona o služebním poměru).

[57] Stěžovatel vycházel z následujících podkladů: žádost o doplatek služebního příjmu ze dne 4. 5. 2021, sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 7. 6. 2021, výkaz služeb s uvedením dat o rozvržení výkonu služby, o činnosti, o počtu hodin a dnů včetně poznámky o výkonu služby ve Vrběticích, přehled plánů služeb z aplikace EKIS včetně tabulky s procentuálním zhodnocením rozvržení výkonu služby, sdělení o seznámení se spisem ze dne 27. 8. 2021, žádost o poskytnutí podkladů pro potřeby řízení ve věcech služebního poměru ze dne 8. 9. 2021, seznámení se se spisem ze dne 24. 9. 2021. Součástí spisového materiálu je také rozkaz ředitele Pyrotechnické služby ze srpna 23. 8. 2021. Stěžovatel vycházel ze zákonné úpravy a hodnotil i žalobcem předloženou judikaturu Nejvyššího správního soudu a SDEU.

[58] Stěžovatelova námitka, že městský soud nepochopil podstatu sporu, není důvodná. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že je to stěžovatel, který bez dalšího trvá na formální aplikaci zákona, bez důkladného zvážení konkrétních skutkových okolností žalobcova případu.

[59] Nejvyšší správní soud, ostatně jako městský soud, nevytýká stěžovateli vymezení ustanovení rozhodných pro předmět řešeného sporu, naopak je ze spisového materiálu patrné, že se stěžovatel podrobně věnoval rozhodným zákonným ustanovením. Odůvodnění však postrádá aplikaci ustanovení zákona na konkrétní případ žalobce.

[60] Městský soud vymezil v bodě 60. napadeného rozhodnutí, že „*stěžejním argumentem žalobce bylo, že byt' je služební pohotovost (formálně) institutem odlišným od výkonu služby a z hlediska zařazení tohoto institutu v zákoně č. 361/2003 Sb., se formálně o výkon služby nejedná (s čímž souvisí i odlišný způsob odměňování), byl v jeho konkrétním případě služební pohotovostí fakticky nahrazován výkon služby. Jinými slovy, žalobce již v průběhu správního řízení předkládal konkrétní argumenty, o něž opíral svůj závěr, že dobu formálně nařízené služební pohotovosti je třeba s ohledem na charakter po tuto dobu fakticky vykonávaných činností*

pokračování

a se zřetelem k dalším konkrétním okolnostem (především plánovité nařizování služební pohotovosti zcela pomíjející její mimořádný, výjimečný charakter) považovat z materiálního hlediska za výkon služby.“ Nejvyšší správní soud se s městským soudem ztotožňuje.

[61] Žalobce opakovaně uvádí, že nerozporuje znění zákona. Upozorňoval, že v jeho případě docházelo k obcházení zákona, když byla nařizována služební pohotovost, která měla nahrazovat vícesměnný režim. Stěžovatel tvrdí, že výkon služby je jiný institut než služební pohotovost, ve které fakticky žalobce (pokud není povolán) nevykonává službu, ale je pouze připraven na případnou služební pohotovost. Stěžovatel však nezohlednil například námitku účelově plánovaného nařizování služební pohotovosti zcela pomíjejícího její mimořádný, výjimečný charakter, obsah činností při výkonu služby přesčas nebo držení služební pohotovosti.

[62] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou i námitku související se žalobcovým požadavkem na vyplacení zvýšeného služebního příjmu. Stěžovatel totiž uvádí, že „z žádosti i odvolání proti nalézacímu rozhodnutí jednoznačně plyne, že žalobce požadoval doplatek základního tarifu zvýšeného o 10 % (viz § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru), neboť má za to, že vykonával službu ve směnném režimu služby, přičemž považoval svoji připravenost v době nařízení služební pohotovosti v místě bydliště za výkon služby“. Stěžovatel ale pominul, že jak v žádosti o doplatek služebního příjmu ze dne 4. 5. 2021, tak ze žaloby podané k městskému soudu ze dne 25. 7. 2022 plynou i další skutečnosti. Žalobce totiž namítal, že provoz expozitury Brno, odboru munice Pyrotechnické služby Policie ČR je zajišťován nepřetržitě 24 hodin denně v rámci dvou směn, neboť dochází ke vzájemnému střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Není tak pravda, že žalobce nenamítal nic dalšího, a i s touto další argumentací se měl stěžovatel vypořádat.

[63] Nedůvodná je i námitka, že městský soud opomněl § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, protože logikou, která plyne z odůvodnění, by docházelo k porušování rovného zacházení s příslušníky v oblasti odměňování. Nejvyšší správní soud míní, že městský soud nečinil věcný přezkum, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Stěžovatelem tvrzené závěry nejsou na místě, neboť nebyly městským soudem vyřčeny.

[64] Neobstojí ani námitka, že z výkazů služeb z EKIS, které jsou součástí spisového materiálu, vyplývá mj. rozsah držené služební pohotovosti a také služby přesčas žalobce, přičemž to je dostačující pro rozhodnutí o žalobcově žádosti. Podle stěžovatele rozsah držené služební pohotovosti v místě bydliště, v níž žalobce žádnou službu nekonal, nemůže nic vypovědět o tom, zda se příslušníci expozitur odboru munice Pyrotechnické služby Policie ČR vzájemně a pravidelně střídali ve směnách. Ani v tomto případě nelze souhlasit se stěžovatelem. Stěžovatel opakovaně rezignuje na materiální posouzení sporu a nezohledňuje konkrétní skutkové okolnosti. Nelze se spokojit pouze s formálním hlediskem. Jestliže žalobce tvrdí, že nařizováním služební pohotovosti docházelo k obcházení zákona, a byl tak zajišťován vícesměnný režim, je nezbytné, aby stěžovatel předmětné námitky přezkoumal. Pokud ze zákona plyne, že služební pohotovost se stanoví pouze v důležitém zájmu služby, je třeba, aby takovýto zájem byl v konkrétních případech doložen a aby z okolností bylo patrné, že nejde o faktické nahrazování vícesměnného režimu služební pohotovostí. Pokud tedy zákon stanoví, že výkon služby přesčas je za účelem

splnění důležitého zájmu služby, mělo by v odůvodnění být uvedeno, jakou konkrétní činnost žalobce v průběhu služby přesčas vykonával. Jedině tak mohl stěžovatel vyvrátit námitky žalobce o tom, že služební pohotovost a služby přesčas sloužily jako vícesměnný režim. Nejvyšší správní soud se tedy i v této otázce ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

[65] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že ze spisového materiálu neplyne, jaký byl obsah činností ve výkonu služby a výkonu služby přesčas. I to jsou však velmi podstatné skutečnosti. Aby mohla být nařízena služební pohotovost, musí být dán předpoklad výkonu služby přesčas. Služba přesčas nemůže být vykonávána v rámci rozvržených směn (§ 53 a 54 zákona o služebním poměru) a zajištění tohoto výkonu služby je v důležitém zájmu služby. Jednou z podmínek pro stanovení služební pohotovosti je „důležitý zájem služby“ (§ 62 zákona o služebním poměru). Za ten se podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru považuje zájem na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Jinak řečeno, aby nedocházelo v žalobcově případě k obcházení zákona (v případě, že by výkon služby přesčas nahrazoval výkon služby ve směnném režimu), je zapotřebí naplnit zákonné podmínky pro stanovení služební pohotovosti. I kdyby byly formálně naplněny, je zapotřebí materiálně přezkoumat, zda činnost, kterou vykonával žalobce v rámci nařízené služební pohotovosti opravdu naplňovala zákonné znaky. Tedy zda na službě přesčas (obsahu činnosti) byl opravdu důležitý zájem a zda měla povahu výjimečnou, nahodilou, předem jen obtížně předvídatelnou, anebo zda se činnost rovnala běžné náplni výkonu služby, kterou by bylo potřeba zajistit vícesměnným režimem.

[66] Lze přisvědčit stěžovateli v tom, že žalobce sdělil, že v případě služební pohotovosti vyčkával na pokyn k přesunu a že tato činnost je podstatou institutu služební pohotovosti. S tvrzením, že se v podstatě jedná o podobnou činnost, jako kdyby vykonával službu, se již stěžovatel nevypořádal. Tedy s ohledem na výše uvedené městský soud správně trval na přezkumu materiální stránky věci. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje stěžovatele, že *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 správního řádu). Z § 50 správního řádu dále plyne, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obhrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.* Tvrzení, že to měl být žalobce, který nikterak nedoložil ani neprokázal, že by musel v době nařízené služební pohotovosti nějakou činnost konat, je mylné. Primárně měl stěžovatel zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce byl povinen tvrdit, co v souvislosti s plněním služebních povinností konal; prokazování, zda tomu tak bylo, je věcí správního orgánu. Pokud by šlo vskutku o plnění služebních povinností, mělo být konání žalobce předmětem příslušných služebních evidencí, takže doložení nebo vyvrácení žalobcových tvrzení by mělo být (za jeho součinnosti) rozumně možné.

[67] Nelze považovat za důvodnou ani námitku nezákonnosti, které se městský soud měl dopustit tím, že zavázal stěžovatele v bodě 75. napadeného rozhodnutí *„zabývat se podstatou žalobcovy argumentace a v potřebném rozsahu doplní dokazování tak, aby následně mohl posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a dalších příslušníků*

pokračování

odboru munice Pyrotechnické služby ve zkoumaném období, resp. jakým způsobem probíhalo plánování a nařizování služební pohotovosti, zda byl tento postup v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb., jaký byl charakter činností vykonávaných žalobcem v rámci plnění služební pohotovosti a zda se tyto činnosti shodovaly s výkonem běžné služby, případně v jakém rozsahu se lišily. Na základě provedených zjištění pak žalovaný v novém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda tyto okolnosti měly vliv na faktické rozvržení doby služby žalobce, a v návaznosti na tyto poznatky znovu posoudí důvodnost žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu.“ Stěžovatelovy námitky nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vyvrátil výše. Vysvětlil stěžovateli, že městský soud správně a řádně vymezil předmět sporu a uvedl, z jakého důvodu jsou uvedené okolnosti, k jejichž zjištění byl stěžovatel zavázán, stěžejní pro nyní řešený spor.

[68] Neobstojí ani námitka stěžovatele týkající se porušení dispoziční zásady městským soudem. Stěžovatel neuvedl konkrétní části odůvodnění městského soudu, ve kterých k údajnému překročení dispoziční zásady mělo dojít. Městský soud vycházel z argumentace žalobce, která je součástí podkladů ve spisovém materiálu. Není patrné, že by se od ní odchýlil.

[69] Nedostatečné je i stěžovatelovo odůvodnění nepřiléhavosti rozsudku SDEU ze dne 21. 2. 2018 ve věci *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak* (C-518/15). Podle stěžovatele je rozsudek SDEU nepřiléhavý, neboť se netýká odměňování směnného režimu a nezabývá se rozlišením jednotlivých institutů služební pohotovosti, výkonu služby přesčas a směnného režimu. Stěžovatel ve stížních námitkách cituje z předmětného rozsudku: „(a) konečně je třeba uvést, že jinak tomu je v situaci, kdy pracovník vykonává pohotovost na základě omezení, které vyžaduje, aby byl nepřetržitě k dispozici, aniž by ale musel být přítomen na pracovišti. I když je k dispozici svému zaměstnavateli, neboť musí být možno se s ním spojit, může totiž v této situaci pracovník nakládat se svým časem s menšími omezeními a věnovat se vlastním zájmům. Za těchto okolností musí být považována za „pracovní dobu“ ve smyslu směrnice 2003/88 pouze doba skutečného plnění úkolů.“ Zde však stěžovatel opakovaně naráží na nedostatečné uchopení podstaty sporu, popřípadě nedostatečně zjištění skutkového stavu věci. Odůvodnění předmětného rozsudku totiž otázkou, co lze považovat za pracovní dobu a co nikoliv, dále rozvádí.

[70] Z rozsudku SDEU mj. plyne, že „určujícím faktorem pro přiznání kvalifikace 'pracovní doba' ve smyslu směrnice 2003/88 je skutečnost, že pracovník je povinen se zdržovat na místě určeném zaměstnavatelem a být mu k dispozici, aby mohl v případě potřeby **okamžitě** vykonat příslušný úkol. Tyto povinnosti, které **znemožňují** dotčeným pracovníkům **zvolit si místo pobytu** během doby pohotovosti, je totiž třeba považovat za **spadající do výkonu jejich povinností**.“ SDEU zhodnotil, že „za těchto podmínek je třeba vykládat pojem 'pracovní doba' stanovený v článku 2 směrnice 2003/88 v tom smyslu, že se vztahuje na situaci, kdy je pracovník nucen strávit dobu pohotovosti v místě svého bydliště, být k dispozici zaměstnavateli a **být schopen se do 8 minut dostavit do místa práce**.“ Žalobce tvrdil, že vzhledem k tomu, že držel služební pohotovost neúměrně často a v rámci držení služební pohotovosti musel být neustále „v pozoru“, neboť měl povinnost v krátkém čase (do 15 minut) reagovat na kontakt, docházelo k výraznému zásahu do jeho osobního a rodinného života. S touto argumentací se stěžovatel nevypořádal.

[71] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nelze směřovat pojetí služební pohotovosti ve smyslu zákona o služebním poměru a pracovní pohotovosti ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a proto je rozsudek SDEU pro nynější věc nerozhodný. Takto jednoduše však argumentaci uvedeným rozsudkem odmítnout nelze. Obecné rozlišení v něm učiněné totiž může být relevantní i pro věc žalobce. Pokud konkrétní povaha údajné služební pohotovosti omezovala žalobce podobně jako pracovníka ve věci řešené SDEU, mohlo by to být argumentem pro závěr, že žalobce při této údajné služební pohotovosti ve skutečnosti vykonával službu, fakticky ve vícesměnném režimu. Právě to je podstatou sporu, kterou městský soud správně identifikoval a správně též rozpoznal, že stěžovatel se jejímu řešení doposud vyhnul. V dalším řízení tak bude úkolem správních orgánů důkladně zdůvodnit své závěry ohledně namítané judikatury, přitom však hledět nejenom na obecné závěry a hodnocení, ale zohlednit i konkrétní okolnosti případu žalobce.

[72] V bodě 66. napadeného rozhodnutí městský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo ještě další vadou, která prozatím brání jeho věcnému přezkumu, neboť dosud nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Stěžovatel míní, že zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností a že opatřil všechny podklady pro rozhodnutí. S tím nelze souhlasit. Spisový materiál neobsahuje podklady, z nichž by plynulo, zda se fakticky jednalo o služební pohotovost, anebo šlo o ve své podstatě výkon služby, kterým měl být nahrazován směnný režim. Není zřejmé, jak se překrývaly služby jednotlivých příslušníků, zda výkon přesčas pouze nenahrazoval výkon služby, a nejasné jsou i další podrobnosti, které mohou mít vliv na posouzení věci.

[73] Podklady předložené žalobcem v řízení o kasační stížnosti bude třeba vyhodnotit a případně využít v dalším řízení před správními orgány; dokazovat jimi před Nejvyššího správním soudem nebylo v této fázi třeba.

IV. Závěr a náklady řízení

[74] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[75] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přesně naopak je tomu u procesně úspěšného žalobce.

[76] V řízení o kasační stížnosti žalobci vznikly náklady v podobě odměny jeho zástupce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů]. Zástupce žalobce již byl s věcí seznámen, proto nebylo důvodu přiznávat odměnu za převzetí případu a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti činí celkem 4114 Kč.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu